

PRIN HAR DIVIN...

Andreionthe poetry

Era pe cer un nor în dreptul Lunii -
În rest era senin până-nspre stele...
M-ardea iubirea sfântă ca tăciunii,
Dar eu ardeam de patimi efemere...

Și mă iubea Cel ce mă zămislice
Cu dragoste de minte necuprinsă,
Dar eu eram mult cufundat în vise
Și inima-mi era lumesc învinsă.

Se revelau minuni nebănuite
În fața mea, dar îmi păreau normale;
Stele-mi cântau cu raze strălucite,
Dar cântul lor se risipea pe cale...

Un nor era pe cer, și doar pe-acela
Eu îl vedeam, orbit de neputință;
În jurul lui, ceru-și croia dantela,
Dar ca s-o văd, îmi trebuia credință.

Dar norul s-a-mprăștiat într-o clipită
Când vântul a bătut din Nordul cosmic,
Iar inima subit mi-a fost trezită
Ireversibil, din ungherul dosnic.

De-atunci eu cred și văd mereu seninul
Chiar dac-ar fi nori negri-n lumea toată!
Prin har divin mi-a fost schimbat destinul
Să am credința-n veci nestrămutată!